

אימתי הוא יוצא בה? — בזמן שהיא קשורה בו. ובגמרא יבואר.

אילים זכרים יוצאין לבובין [מחוברים זה לזה בקשר]. ואינו משאוי, משום שדרכם בכך. ועוד פירושים נאמרו בגמרא בזה.

הרחלות הנקבות יוצאות שחוזות [שאלית] קשורה כלפי מעלה], וכבולות [שאלית] קשורה כלפי מטה], וכבונות [עטופות סביבן בבגד], שדרכם בכל אלו, ולא נחשב משא. והגמרא מפרשת לצורך מה עושים להן כן.

העזים יוצאות צרורות בדדיהן [שכיס קשור עליהם], ולפעמים עושים כן כדי להדק את דדיהן שייבשו ולא יחלבו עוד, כדי שיתעברו טוב, או כדי שיהיו שמנות למאכל. ולפעמים עושים כן כדי לשמר את החלב, שלא יטפטף לארץ.

רבי יוסי אוסר בכולן [בכל אלו שהתיר תנא קמא] לצאת ברשות הרבים משום דמשוי הוא. חוץ מן הרחלים הכבונות, כי מאחר והכיסוי הוא לצורך שמירת צמרן, הרי הוא

כתכשיט.

רבי יהודה אומר: יוצאין בכל האמורים לעיל, כתנא קמא. מיהו, ה"עזים יוצאות צרורות", היינו דוקא אם נצררו כדי ליבש. היות שאז מהודק הכיס היטב, ולא חששו שמא יפול.

אבל לא יוצאות כשהן צרורות, לצורך שמירת החלב. מאחר ולא מהודק הכיס היטב, חיישינן שמא יפול, ועלול הבעלים לטלטלו ברשות הרבים⁽³⁷⁾.

גמרא:

שנינו במשנה: חמור יוצא במרדעת, בזמן שהיא קשורה בו.

אמר שמואל: ודין זה, הוא דוקא כשקשורה לו המרדעת מערב שבת. אבל אם לא היה לבוש בה קודם השבת, אינו יוצא בה. משום שצריך שיגלה קודם השבת, שצורך החמור הוא. ואם לא גילה מערב שבת, אינו חשוב מלבוש אלא משאוי בעלמא⁽³⁸⁾.

האיסור מפני שהבהמה נושאת את החלב, והכיס נחשב למשא ואסור. וראה מהרש"א ופני יהושע [שם] שפירשו שמתוך הגמרא למד רש"י שיש לפרש את המשנה בשני אופנים, ולכן הוכרח רש"י שם לפרש טעם אחר. וראה להלן. והרשב"א [נג], ב] מביא בשם רבו פירוש נוסף, שהיו מניחים כיס לעזים רק בשבת כדי שלא יטפטף החלב אבל בחול אם יתרבה החלב היו חולבים אותם, וכיון שרק בשבת הוא עושה כן נחשב למשא ואסור.

38. רש"י להלן נד, ב. והתוספות הוסיפו עוד פירוש משום שנראה שמתכוון להוציא את

כתבו שדעת רש"י שכל בעלי החיים מותרים במרדעת בחצר, ומה שהגמרא אומרת שחמור סובל יותר מצינה נאמר על דין אחר. ודעת הסמ"ג שדוקא חמור מותר במרדעת. ויבואר להלן נג, א.

וכתב הב"ח שלצאת לרשות הרבים מותר רק לחמור [לכולי עלמא], ואף לדעת רש"י שמותר להניח מרדעת בחצר על כל בעל חי משום שמצטער בצינה, אבל לצאת לרשות הרבים מותר רק לחמור, משום שיש לו יותר צער צינה ודרכו בכך תמיד.

37. רש"י. ולהלן נג, ב פירש רש"י שסיבת

אמר רב נחמן: מתניתין [להלן נד, ב] נמי דיקא כך.

דהא קתני לקמן "אין חמור יוצא במרדעת, בזמן שאינה קשורה בו". והוינן בה: היכי דמי? — אילימא שאינה קשורה לו כלל, פשיטא שאינו יוצא בה. משום דדילמא נפלה ליה, ואתי הבעלים לאיתויי לה ולטלטלה ברשות הרבים⁽³⁹⁾.

אלא לאו, כונת המשנה: אינו יוצא במרדעת, כשאינה קשורה לו מערב שבת.

מכלל, דרישא ששנינו בה "חמור יוצא במרדעת בזמן שהיא קשורה בו", היינו שקשורה לו מערב שבת.

ומסקינן: שמע מינה!

תניא נמי הכי: חמור יוצא במרדעת בזמן שהיא קשורה לו מערב שבת.

ולא יצא החמור באוכף, אף על פי שהאוכף קשורה לו מערב שבת, משום שאין דרכו בכך, ומשאווי הוא אצלו⁽⁴⁰⁾.

רבן שמעון בן גמליאל אומר: החמור יוצא אף באוכף, בזמן שהיא קשורה לו מערב שבת. משום שאף האוכף מועיל לחממו, ואינו משאוי.

ובלבד שלא יקשור לו לחמור מפריכין [כעין

המרדעת. ותמה המהרש"א הרי זה אותו פירוש כמו רש"י משום שהמרדעת נחשבת למשא כשאינה קשורה מערב שבת? ותיירך, שלפירוש רש"י אם לא קשרה מערב שבת נחשב לודאי הוצאה ולפירוש התוספות אסור רק משום ש"נראה" כמו הוצאה. וכתב בשער הציון [שה, כא] שלדעת רש"י הוא איסור דאורייתא ולדעת תוספות אסור רק מדרבנן.

עוד טעם כתבו התוספות מפני שנראה שמתכוון להוליכו למקום רחוק, וכתב הפרי מגדים [שה, ה] שלפי טעמים אלו אם עבר וקשר בשבת אסור לו לצאת במרדעת, אבל לטעם הירושלמי [דלהלן] אם עבר וקשר מותר. והשו"ע פסק את כל הטעמים לחומרא, ולכן אם עבר וקשר אסור לצאת בו, ומאידך אסור לקשור אפילו בחצר כמו הטעם של הירושלמי.

והירושלמי [הובא ברא"ש] כתב ששמואל אסור לקשור בשבת מפני שהוא משתמש בבעלי חיים, ולפי טעם זה אם עבר וקשר מותר לצאת בו אבל לקשור אסור אפילו אם החמור בחצר ואינו יוצא לרשות הרבים. וראה להלן.

39. בשו"ת שואל ומשיב [קמא ג, סד] נשאל מדוע הגמרא כתבה טעם חדש ומשום גזירה דרבנן, ולא נקטו משום משאוי שהוא איסור תורה? והשואל רצה ללמוד מכאן שאיסור שביתת בהמתו מהתורה הוא רק בשאר מלאכות ולא בהוצאה כדעת הפני יהושע [הובא לעיל במשנה] ולכן נקטו איסור דרבנן פשוט יותר.

ודחה השואל ומשיב שאף אם יש איסור שביתת בהמתו בהוצאה, הוא דוקא כשנושאת משא אבל כששם על החמור מרדעת לצורך החמור בודאי שאין בכך איסור תורה, כמו שהתירה התורה להניח לבהמה לתלוש עשבים להנאתה, ודרשו זאת מהפסוק "למען ינוח".

40. החילוק בין אוכף למרדעת שאוכף אינו על כל גוף החמור, וכתב הר"ן שהסיבה שהוא אסור יותר משום שדרך העולם להשתמש באוכף לרכיבה בלבד, ונראה כאילו הוא הולך לרכב עליו לדרך רחוקה. והלבושי שרד [הובא במשנה ברורה שה, כח] פירש שהמרדעת

מסרק], **ובלבד שלא יפשוּל לו רצועה תחת זנבו**, שנותנים את המסריכין עליו, כדי שלא יפול המשא על זנבו כשהוא עולה בהרים. ואת הרצועה נותנים עליו, כדי שלא יפול המשוּי על צוארו כשהוא יורד בעמק. ולכן לא יקשור לו אותם בשבת, משום שנראה שהוא רוצה להטעינו משוי.

בעא מיניה רב אסי בר נתן מרב חייה בר רב אשי: מהו ליתן⁽⁴¹⁾ מרדעת על גבי המור בשבת?! ולא כדי שיצא בו לרשות הרבים, אלא בחצר, ומפני הצינה⁽⁴²⁾.

אמר ליה: מותר.

אמר ליה: וכי מה בין זה לבין אוקף

שאסור?

אישתיק רב חייה בר אשי.

וסבר רב אסי בר נתן, ששתק משום שסובר רב חייה בא אשי שגם אוקף מותר ליתנו על החמור בחצר.

ומשום כך **איתיביה: תניא: אוקף שעל גבי חמור, לא יטלטלנה בידו כדי להסירו מעליו. אלא** אם הוא רוצה להסירו, הרי הוא מתיר את החבל שלו, **ומוליכה ומביאה** [לחמור] **בחצר לכאן ולכאן, והוא** [האוקף] **נופל מאליו!**

ומסיים קושייתו: **השתא ליטול את האוקף**

באמת נחשבת למשא, וכאן הספק הוא משום שמדובר בחצר שאין בה איסור הוצאה ומדוע הזכיר רש"י משאוי? והרש"ש הוסיף שמבואר בגמרא להלן שאסור גם ליטול את האוקף מעל החמור ובודאי לא שייך איסור נטילה מצד משא? וכתב הראש יוסף שרש"י סובר שאסור מרדעת אפילו בחצר שמא תצא בו לרשות הרבים. [והתוספות הוכיחו שלא חששו לכך].

והתוספות פירשו שהספק הוא שמא אסור להניח מרדעת על החמור משום טירחא בשבת. והמגן אברהם פירש איסור נתינת אוקף על סוס משום שנראה שמתכוון להטעינו משא [שה, ג], ואיסור נטילת האוקף משום טירחא [שה, ד] וראה להלן.

והתוספות ישנים [ד"ה חולין] פירשו שהספק הוא שיהא אסור שמא יבא להשתמש בבעלי חיים, והובא לעיל שהרא"ש כתב שכהנחה בלי קשירה אין לחשוש לכך, והקרבן אורה כתב כי מה שנעשה לצורך הבהמה אינו השתמשות.

מחממת את החמור אבל האוקף מחממו רק במקום שהוא מונח ולכן אינו מלבוש ונחשב כמשאוי. וכן משמע בריטב"א. [ולהלן כתב רש"י טעם נוסף, אבל נראה שכתב כן רק לתוספת חידוש, ראה להלן].

41. לפי טעם הירושלמי שאסור לקשור מרדעת בשבת משום שהוא משתמש בבעלי חיים, כתב הרא"ש שספק הגמרא רק על "להניח" מרדעת, שבאופן כזה אינו מנענע את הבעל חי ולא נחשב משתמש. והקרבן אורה כתב שמהגמרא להלן מוכח שהבבלי חולק על טעם זה, והסיבה שאינו נחשב משתמש בבעלי חיים משום שכל מה שעושה לצורך הבהמה עצמה מותר, מפני שאינו משתמש לצרכו.

42. ברש"י [ד"ה מרדעת] נראה שהוא מפרש את הספק אם זה נחשב למשאוי, ותמה רבי עקיבא איגר הרי דעת רש"י עצמו להלן [נד, ב] שאם המרדעת אינה קשורה מערב שבת היא

מותר, משום צער. אבל לתלות לה טרסקל אפור, כיון שאינו אלא לתענוג בעלמא.

אזל רב חייא בר יוסף, ואמרה להא שמעתא דרב [שמתיך בין מרדעת ובין בטרסקל] קמיה דשמואל.

אמר ליה שמואל: אי הכי אמר אבא [רב], לא ידע הוא במילי דשבתא ולא כלום, שבודאי טרסקל אסור.

כי פליק רבי זירא לארץ ישראל, אשכחיה מצאו לרב בנימין בר יפת, דיתיב וקאמר ליה משמיה דרב יוחנן: נותנין מרדעת על גבי חמור בשבת!

אמר ליה: יישר! אמת כדבריך. וכן גם תרגומא "אריוד" בבבלי, שהתיר להניח מרדעת לחמור.

"אריוד" — מנו, מיהו? — הוא שמואל!

מן החמור, אמרת שלא יטול — להניח עליו את האוכף⁽⁴³⁾ מיבעיא למימר שאסור? והרי להניח חמור יותר, משום שדומה כאילו בא להטעינה משוי⁽⁴⁴⁾.

אמר ליה רבי זירא לרב אסי בר נתן: שבקיה לרב חייא בר אשי. משום שהוא — כרביה [כרב] סבירא ליה.

דאמר רב חייא בר אשי אמר רב: תולין טרסקל [סל] מלא שעורים לבהמה על צוארה בשבת. וקל וחומר למרדעת שמותר להניח עליה.

כי: ומה התם, בטרסקל דמשום תענוג לבהמה הוא תולהו, כדי שלא תטרח לשוח צוארה לארץ — שרי. הכא, במרדעת, דמשום צער של צינה הוא מניחה, לא כל שכן שמותר?!

ושמואל אמר: רק להניח עליה מרדעת

והתוספות פירשו משום טירחא, ולכאורה כונת רש"י רק להסביר את ה"כל שכן" שבגמרא מדוע חמור יותר נתינת מרדעת מאשר נטילת אוכף אף ששניהם נעשים למנוע צער מהבהמה לכן הוסיף רש"י טעם נוסף. אולם הבית יוסף והמגן אברהם [שה, ג] הביאו טעם זה להלכה שזו היא סיבת האיסור.

ב. התהילה לדוד הקשה הרי מבואר בהמשך הגמרא שהיתר להניח מרדעת הוא מפני צער הבהמה, ואם כן אפשר לפרש את הברייתא שאסור רק באופן שאין צער לבהמה וכגון שלא נתחממה ואסור משום טירחא כשאיין לה צער? ותירץ, שהברייתא מתירה לגרום שיפול האוכף רק באופן שיש לבהמה צער, אבל כשלא נתחממה אסור אפילו להוליכה בחצר ולגרום שיפול האוכף, וכן משמע בשו"ע [שה, ט].

43. וקושיית הגמרא שכשם שאסור להניח אוכף כך יהא אסור להניח מרדעת, כך מבואר ברש"י [ד"ה איתבה, ומאי שנא] והקשו הריטב"א והר"ן הרי בודאי חמור נתינת אוכף יותר ממרדעת שהרי הברייתא לעיל מתירה לצאת במרדעת ולא באוכף ואם כן אין ללמוד מאיסור נתינת אוכף שאסור גם מרדעת? [וראה שפת אמת]

ולכן פירשו שקושיית הגמרא היא מנטילת אוכף שאסור אף שהוא מונע צער מהבהמה, כל שכן שיהא אסור להניח מרדעת ואין להתיר מפני צער הבהמה.

44. א. רש"י. ולכאורה זהו סיבה חדשה לאסור, ולעיל פירש רש"י משום משאוי

ונקרא שמו כך לפי שהיה בקי בדינים, ושופט כמו מלך השופט את הארץ⁽⁴⁵⁾. ו"ריכא" הוא לשון מלכות.

והוינן בה: **והא רב נמי אמרה שמותר, ולמה אמר לו בדוקא בשם שמואל?**

ומשנינן: **אלא שמעיה רבי זירא לרב בנימין דהוה מסיים בה: ואין תולין טרסקל בשבת.** ועל זה אמר ליה: **יישר! וכן תרגמא אריוך בבבל.** אבל רב חולק, ואמר שאף טרסקל מותר.

והוינן בה: **דכולי עלמא מודו מיהת, שלהניח מרדעת על החמור מותר. ומאי שנא מאוכף ששנינו לעיל "לא יטלטלנה בידו", וכל שכן שלהניחו על חמור אסור⁽⁴⁶⁾.**

ומשנינן: **שאני התב, דאפשר להוליך את החמור עד דנפיל האוכף ממילא.** אבל אם אי אפשר שהדבר יעשה ממילא, וכגון בהנחת המרדעת, מותר להניח אף בידיים.

רב פפא אמר: כאן, בהנחת המרדעת, מותר, משום שמניחה כדי לחממה לבהמה. אבל **כאן, בנטילת האוכף, אסור.** משום שנוטלו כדי לצננה.

ולכן: **לחממה מותר, משום שאית לה צערא בצינה.** אבל **לצננה אסור** משום דלית לה צערא בחמימות.

והיינו דאמרי אינשי: **חמרא, אפילו בתקופת תמוז החמה קרירא ליה!**⁽⁴⁷⁾

47. רש"י מפרש שמימרא זו היא הסבר מדוע אסור ליטול אוכף מעל החמור כדי לצננו, משום שאין חמור צריך להצטנן, וכתב בבבאור הגר"א [שה, ח] שלדעת רש"י שאר בעלי חיים מותר ליטול מהם אוכף ומרדעת, אבל נתינת מרדעת מותר בכל בעל חי שמתחמם בכך, והחילוק בין חמור לשאר בעלי חיים נאמר על נטילת אוכף.

אולם דעת הסמ"ג שהובא בטור היא שהנחת מרדעת מותרת רק בחמור, וכתב הגר"א [הנ"ל] שהוא מפרש שמימרא זו — חמרא אפילו בתקופת תמוז קרירא ליה, נאמרה כהסבר מדוע מותר להניח מרדעת על חמור ולכן בשאר בעלי חיים אסור. ולדבריו החילוק בין חמור לשאר בעלי חיים נאמר דוקא על נתינת מרדעת, אבל האיסור ליטול אוכף ומרדעת נאמר בכל בעלי החיים, וכן פסק השו"ע [שה, ח].

וכתב התהלה לדוד [שה, ז] שמהשו"ע [שה, ח] נראה שהוא פוסק כשני הדיעות לחומרא שלהניח מרדעת מותר רק בחמור לבד

45. רש"י. ובמסכת חולין [עו, ב] פירש רש"י שהוא על שם "אריוך מלך אלסר" [בראשית יד, א], והוסיפו התוספות [כאן] שנקטו שם המלך אריוך יותר מאשר שאר מלכים משום שמובלע בשמו אריה. וראה רש"י במנחות [לח, ב] שאריה הוא לשון מלכות כמו "גור אריה יהודה", ושופט דומה למלכות שדינא דמלכותא דינא.

וכתב בחידושי הר"ן שבמקום שהביאו הלכה באיסורים בשם שמואל שאין הלכה כמותו באיסורים, נקטו לשון "אריוך מלך אלסר" לומר לא מלך הוא באיסור. [וראה מה שנדפס על גליון הגמרא].

46. רש"י. והריטב"א והר"ן הקשו הרי מפורש בבביתא לעיל שנתינת אוכף חמורה יותר ממרדעת, ולא מהטעם שתירצה הגמרא כאן? ולכן פירשו שמקשינן מאי שנא מנטילת אוכף, והיינו שאסרו אפילו כשיש צער לבהמה.

לה כדי שלא יזיקוה האבנים], משום דחיישינן שמא ישלף ממנה, ועלול בעליה לטלטלו ברשות הרבים.

וכן לא תצא בקמיע [כתב העשוי לסגולה לרפואה]. ואף על פי שהוא [הקמיע] מומחה, שכבר ריפא ג' פעמים.

וזו — חומר בבהמה מבארם.

וסברה הגמרא שהחומרא היא על הקמיע. ששנינו לקמן ש"האדם יוצא בקמיע מומחה". אבל לגבי בהמה, לא נחשב הקמיע כשמירת גופה. ולכן הוא משאוי.

אבל יוצא הוא כאגד שעל גבי המכה, ובקשישין שעל גבי השבר [שאם נשברה עצם בבהמה, קושרים לה דפים מכאן ומכאן, והם מקבעים את העצם שלא תזוז עד שתתחבר שוב], משום שהם שמירת גופו, ואינם משאוי, וכן אין חשש שיפלו והבעלים יטלטלם.

וכן יוצאת הבהמה בשיליא שיצאה מקצתה, והיא מדולדלת בה.

ופוקקין לה זוג [פעמון] בצוארה, והיא

מיתובי: לא יצא הסוס בזנב שועל שתולין לו בין עיניו, כדי שלא תשלוט בו עין, ולא בזהרורית [לשון של זהורית העשויה לנוי] שבין עיניו! שכל שעשוי לנוי או לסגולה ואין דרך הבהמה בכך. הרי הוא כמשאוי (48).

לא יצא הזב לרשות הרבים בכיס שלו שתולין לו באמתו, כדי שיפול הזוב לתוכו, ויבדוק מניין ראיותיו [שבשתי ראיות עדיין אינו זב גמור להתחייב בקרבן. ורק לאחר שלש ראיות הרי הוא מביא קרבן, לאחר שספר ז' נקיים וטבל לטהרתו]! לפי שאינו לובשו בתורת תכשיט, והרי הוא משאוי.

ולא יצאו עזים בכיס שבדיהן כדי לקבל את החלב הנוטף מהם, או כדי שלא יסרטו דדיהן על הקוצים.

ולא תצא פרה בחסום בפיה, שחוסמין אותה שלא תרעה בשדות אחרים, וכשמגיעה למקום מרעיתה נוטלין את החסם מפיה (49). ולא תצא בו משום דהוא משאוי לה.

ולא יצאו סוּיחים בטרסקלין שבפיהם לרשות הרבים.

ולא תצא בהמה בסנדל שברגליה [שעושיין

שאר בעלי חיים אסור.

48. מכאן למדו הראשונים שכל מה שעשוי לנוי לבהמה נחשב משא, אמנם דעת רש"י במשנה [ראה הערה שם] שיש דברים העשויים לנוי ומותרים, [כגון בעלי השיר] וקשה מדוע כאן אסרו? ופירשו הריטב"א והר"ן שאם דרכו בנוי כזה תמיד, מותר. וראה להלן.

49. רש"י ופירש כך משום שלדעתו כל מה

כדעת רש"י, ולסלק אסור "בין מן החמור ובין מן הסוס" כדעת הסמ"ג, [ראה ביאור הלכה שם].

אך באמת השו"ע כתב שאסור לסלק אוכף מחמור וסוס, ואפשר לומר שכונתו דוקא לסוס מפני שחושש לספק המרדכי [שלד] שמא סוס דומה לחמור בתכונה זו של צער צינה. וכתב הגר"א [הנ"ל] שהמרדכי סובר כדעת הסמ"ג שנתנית מרדעת הותרה רק בחמור ולכן הסתפק אם מותר להניח מרדעת על סוס, וסובר שעל

ומוכיחה הגמרא: **דיקא נמי, דקתני דומיא דקמייע**, שנשנו יחד בברייתא. וכשם שקמייע הוא משום צער החולי, אף טרסקל הוא משום צער. וזה שייך רק בקטנים, שיש להם צער.

ומסקינן: **שמע מינה!**

אמר מר: **ולא תצא בקמייע, אף על פי שהוא** נג-ב מומחה.

ומקשינן: **והא אנן תנן לקמן: ולא יצא אדם בקמייע שאינו מומחה** [שלא הוכח ג' פעמים שהועיל לרפא]. **הא קמייע מומחה שפיר דמי**, ומותר לצאת בו. ומאי שנא בהמה מאדם? כשם שנחשב הקמייע שמירת גופו של אדם, ולא משאוי, כך יהא מותר בהמה.

ומשינינן: **הכא נמי**, גם כאן מדובר בקמייע **שאינו מומחה**.

מטיילת עמו בחצר, שממלאים את הזוג בצמר או במוכין, כדי שלא יקשקש הענבל שבתוכו וישמייע קול⁽⁵⁰⁾. ודוקא בחצר מותר. אבל לא תצא עמו לרשות הרבים, כדתנן להלן [נד, ב]⁽⁵¹⁾.

ומקשינן: **קתני מיהת, "ולא סייחים בטרסקלים שבפיהם לרשות הרבים"**. משמע, דוקא לרשות הרבים הוא דלא יצאו, משום משאוי. **הא בחצר שפיר דמי**⁽⁵²⁾.

מאי לאו, בסייחים גדולים שצוארם ארוך, ויכולים לשוח ולאכול מהקרקע. ואינו תולה להם את הטרסקל בצוארם אלא **משום תענוג**. כדי שלא יצטרכו לטרוח. וקשה לשמואל שאסר אף בחצר.

ומשינינן: **לא בגדולים מדובר**. אלא **בקטנים!** שלפי שארכובותיהן גבוהין וצוארם קטן, יש להם צער לשוח על גבי הקרקע ולאכול. וכל שהוא **משום צער מותר**.

הבהמה כדי למוכרה. וראה להלן.

51. וסיבת האיסור מפני שנראה כהולך עמה לשוק למוכרה, ואסור אפילו בלי ענבל [ברשות הרבים]. ולפי הריטב"א והר"ן [הנ"ל] אסרו מאותו טעם גם בחצר כשיש בו עינבל, ומשום שאז נראה יותר שהולך למוכרה אסרו אפילו בחצר. ולהלן [סד, ב] דנה הגמרא אם אסור בחצר גם בלי עינבל משום שכל מה שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו בחדרי חדרים אסור.

52. והקשו התוספות שלמדנו רק שמותר לצאת בטרסקלים לחצר אבל מנין שמותר לקשור טרסקל בשבת? ותירצו שדייקו מהדגשת הברייתא רק על טרסקלים "לרשות הרבים"

שדרך הבהמה בכך מותר, והרי דרכה לצאת בחסם שבפיה? ולכן פירש שדרכה בכך רק בדרך, ובמקום מרעיתה נוטלים אותו לכן הוא נחשב כמשאוי.

50. רש"י. והקשה המגן אברהם [שה, ה] שאיסור השמעת קול הוא דוקא בקול של שיר כמבואר בשו"ע [רלה, א]? והביא שהתוספות [נח, ב] כתבו שהענבל מיועד לשימוש הבעלים שידע היכן נמצאת בהמתו, וביאר הלבושי שרד שכונתו היא שלפי התוספות העינבל נחשב ככלי מיוחד להשמעת קול ואסור אפילו קול שאינו של שיר, לדעת הרמ"א [שא, א].

והריטב"א והר"ן פירשו שהאיסור הוא משום שנראה כהולך למוכרו בשוק, ואסרו אפילו בחצר מפני שזוג עם ענבל מניחים על